

Da der ikke straks blev lukket op, beholdt han Fingren paa Knappen og gav sig samtidig til at dundre paa Døren.

„Luk op!“ raabte han. „Det er mig! . . . Jeg veed, du er derinde, Vilhelmine! I lukker øjeblikkelig op, eller jeg henter Politiet!“

Da stadig ingen aabnede, sparkede han i Desperation til Døren og rykkede i Laasen, mens han blev ved at skrige, at han vilde hente Politiet.

Spektaklet kaldte Husets Beboere til. Ud af en halvaaben Dør lige overfor kiggede et Par forskræmte Barneansigter frem, og snart stod Trappeafsatsen nedenunder fuld af stirrende Folk. Men Jægermesteren var nu ganske gaaet fra Vid og Sans og saae ingenting. Han løb mod Døren med knyttede Hænder, sparkede og slog og raabte vilde Trusler ind gennem Brevspalten.

„Du kan vente dig, lille Frandsen! Jeg skyder dig ned som en skabet Kat! Og du, Vilhelmine . . . du skal ikke faa det bedre! Jeg skal sprætte Maven op paa dig, din skidne Mær!“

Nogle af Husets Folk havde faaet hentet Gadebetjenten. Han kom nu tungt op ad Trappen.

Da Jægermesteren følte hans Haand paa sin Skulder, vendte han sig omkring og blev straks roligere. Han opgav sit Navn og forklarede med Taarer i Øjnene, at hans Hustru opholdt sig derinde hos sin Galan. Han havde fra Gaden selv set hende gaa herop, hvorfor han forlangte Døren sprængt i Lovens Navn.

Betjenten rystede godmodigt paa Hovedet og sagde, at han ikke kunde gøre noget ved den Ting. Han gjorde selv et Forsøg paa at faa lukket op ved at ringe; men da der ikke blev aabnet, bad han Jægermesteren forføje sig bort.

Men Vanviddet stod nu den stakkels Mand ud af Øjnene som klar Lue. Han foer igen mod Døren for at rende den ind med sin Skulder, hamrede løs med begge Næver og raabte, at han vilde brænde Huset ned over Hovedet paa dem, dersom de ikke lukkede op.

Under alt dette havde de to Elskende siddet inde i Hr. Frandsens Sofa uden at turde røre sig. De vovede ikke engang at se paa hinanden. De sad der med hvide Ansigter som to Lig. Fru